

Odjezd

Sluneční paprsky se i přes zatažené závěsy snažily proklouznout do tmavého pokoje mladé dívky, která ležela bez hnutí na své posteli, tak, jak se do ní před pár hodinami skácela v alkoholovém opojení. V pokoji bylo teplo a vánek, který se přes otevřené okno v místnosti dostával dovnitř, si líně pohrával se záclonami. V dálce šlo slyšet šumění moře. Toto líné dopoledne přerušil rázný krok z chodby, který věstil, že tato pohoda brzy skončí.

Dveře pokoje se rázně otevřely a se slovy: „Dobré ráno slečno Katherine, je čas vstávat,” vešla do pokoje nespokojená komorná, která se o dívku v posteli starala poslední dva roky. Do nosu jí přitom udeřil příšerný odér alkoholu. Se znechucením se ušklíbla a zamířila si to rovnou k oknu, aby svou nenapravitelnou, zkaženou a arogantní světenkyni přinutila vstávat. Svými pevnými pažemi roztáhla závěsy, které bránily slunci proniknout do pokoje a se založenýma rukama na prsou čekala, až se dívka vzbudí. Jediného, čeho dosáhla, bylo, že 'ta holka' nespokojeně zamručela a přetáhla si přikrývku přes hlavu. Komorné docházela trpělivost. „Katherine Doylová! Okamžitě vstávejte! Za chvíli bude poledne!” Řekla komorná důrazně, sečkala na reakci, která jak se dalo podle příchodu mladé dámy čekat nepřišla, a tak se rozhodla jednat. Tak jako téměř každé jejich ráno. Přešla k posteli, chytila cíp přikrývky a strhla ji dívce z hlavy. Neměla se, kde schovat a s nespokojeným zamručením otevřela jasně modré oči a vrhla po komorné nespokojený pohled.

Katherine Doylová, kterou její nejbližší oslovovali Kate, byla mladá dáma s dlouhými, blondatými vlasy, pronikavě modrýma očima, a plnými rty. Její otec byl jeden z generálů, který spravoval ostrov Okinawa po Druhé světové válce a udržoval na ostrově pořádek.

„Sakra Natálie, proč mě budíte! Bože, rozskočí se mi hlava!” vyjekla Kate a okamžitě si předloktím zakryla oči.

„Jak jsem řekla, bude poledne. Generál vás čeká na základně k obědu a je nutné, abyste přišla včas.” Řekla odměřeně komorná, která se stále tvářila znechuceně nad pohledem mladé dívky s kocovinou. Kate se zamručením a vypětím všech svých sil spustila nohy z postele, hlavu sklonila mezi nohy a držela se za hlavu. „Doneste mi, 'prosím,' aspirin, bolí mě hlava.“ Požádala. Na slovo prosím, kladla obzvlášť velký důraz.

„To se ani nedivím.“ Zamumlala si podnosem komorná a s máváním ruky před svým obličejem, aby zahнала odér alkoholu, odešla z pokoje. Kate po chvíli vzhledla a zadívala se na svůj odraz v zrcadle. Nebyl to zrovna pohled pro bohy. Viděla před sebou rozčuchanou, pobledlou dívku s rozmazaným líčením z předešlého večera ve spodní košilce. Při vzpomínce na včerejší večer

plný pití přímo z lahve, tancování na 'soukromém' večírku po oficiálním banketu jejího otce, smíchu, kouře z cigaret a muchlování se v rohu s několika muži si lítostivě povzdechla. „Bože, to jsem přehnala.“ Zaseptala si pro sebe a promnula si spánky, aby trochu zahнала bolest. Když poté donesla komorná aspirin, udělalo se jí o něco lépe.

Později, když již upravená přecházela po dřevěné verandě jejich domu k autu, se zastavila tak náhle, až do ní komorná téměř vrazila. „Teď jsem si vzpomněla,”- na oko se zamyslela - „neříkal včera náhodou můj otec, pokud si to dobře pamatuji, že mám do odvolání domácí vězení a nesmím vytáhnout paty z domu?” Řekla s hraným zmatením Kate. Otočila se na komornou a zdvořile se usmála. „Myslím, že bych po včerejším fiasku měla přece jen zůstat doma a být hodná holka, nemyslíte?” dodala naoko pokorně a už se měla k návratu. Natálie ji chytila za zápěstí a zastavila ji.

„Ale! To neplatí, když Vás Váš otec volá. To jste povinna dorazit.” Řekla důrazně Natálie, které už docházela trpělivost a ruku ji ještě více zmáčkla. „Au, to bolí.“ Řekla s nervózním úsměvem Kate a snažila se ze sevření vykroutit. „Copak, copak? Bojíte se následků včerejší noci?” zeptala se posměvačně komorná a pustila ji. Kate se s povzdechem a nevolí ohlédla na řidiče, který na ni čekal. Každou chvíli přešlapoval na místě, koukal se na hodinky na zápěstí a zpod čepice mu tekl pot. „Jak zlé to asi bude?” Vzdechla a nasadila si sluneční brýle. Ostré sluníčko jí po včerejší nedělalo vůbec dobře. „To se dozvíte, až tam přijdete na oběd. Je v jednu odpoledne, jsem zvědavá, jak to stihnete.” Odpověděla komorná. Kate už ten její odsuzovací tón lezl krkem. Bez řečí si vytáhla z psaníčka cigaretu a zapálila si ji před Natálií. Věděla, že Natálie nekouří a vadí jí, když to mladá dáma dělá, obzvláště na verandě, nebo v domě. Dlouze potáhla, pátravě se přes sluneční brýle si jí prohlédla a vydechla kouř přímo komorné do obličeje, až se Natálie zakuckala.

„Jestli mi vyhubuje za pozdní příchod, svedu to jednoduše na Vás. Měla jste mě vzbudit dřív.” odpověděla, pustila cigaretu na zem a bílým střevíčkem ji zašlápla. „Ach, a uklid'te ten nepořádek.” přikázala nepřátelsky a rozešla se sebevědomě k autu.

„Mrcha je to!” uslyšela za sebou zavrčení komorné. Nad její reakcí se spokojeně usmála a bez dalších poznámek sedla do auta. „*Jak krásný den.*“ Pomyslela si se škodolibým úsměvem na tváři.

Září na Okinawě bylo teplé a nádherné. Ideální počasí k tomu, lehnout si na pláži a s nějakým z otcových podřízených, nebo vojáků si zahrát volejbal, nebo kopanou. Skočít si do moře a zaplavat si v azurové vodě. Místo toho musí na oběd za svým otcem na základnu po fiasku, který minulý večer způsobila. Ten oběd považovala za otcovu pomstu.

Přemýšlela nad včerejším večerem. Dost nelibě se na něm předvedla. Neměla tolik pít. Alespoň by jí pak tolik nebolela hlava. Neměla se líbat s těmi pěknými, vysokými důstojníky. Nedokázala si

vzpomenout na jejich jména. Byl to snad John, nebo James? Možná Andrew, Adam, Charles? Neměla ponětí. Přemýšlela, kolik jich vlastně bylo a jestli to byli všichni. Za chvíli to hodila za hlavu. Přece jen, málo kdy si pamatovala jména všech, kteří jí byli představeni. Ti lidé pro ni nic neznamenal, tak proč by si je měla pamatovat? A co, že se chovala tak ostudně? Není doma v Americe, co se stane na Okinawě, zůstane na Okinawě. Ačkoli se snažila samu sebe přesvědčit, že o nic velkého nejde, nedokázala se zbavit úzkosti z toho, jak moc bude její otec zuřit tentokrát.

Na oběd dorazila o dvacet minut později, než měla. Myslela si, že bude obědvat pouze se svým otcem v kanceláři, kde jí bude opět hubovat. Měla připravené standardní výmluvy a zároveň výčitky, které na něj chtěla sesypat. Vešla do místnosti a místo aby se koukala jemu do tváře, koukala se při chůzi na své rukavičky, které si sundávala. „Než začneš s promluvou, říkám ti, že jsem v prvé řadě na ten večírek jít ani nechtěla. Takže je to všechno vlastně tvoje vina” Začala svůj výmluvný monolog. Když uslyšela nervózní ticho a zakašlání, vzhlédla a zastavila se. Zíralo na ni dvacet párů očí. Všichni do jednoho věděli, kdo to je. Ta holka, ta potízištko, ten spratek, ta jediná holčička velkého generála.

Katherine byla nemanželskou a jedinou dcerou svého otce. Byla výplodem tajné lásky, vášně a mnoha skleniček drahého pití, které vedlo k tomu, že spořádaný otec od rodiny sešel z cesty a zhřešil. Za to ho za devět měsíců čekal trest a zároveň, milovaná a jediná dcera. Se svou zákonitou ženou, která žila ve státech, měl ještě tři syny, starší než Kate. Vždy si přál v hloubi duše holčičku, bohužel mu s jeho manželkou, nebylo dáno. Její maminka a ona měly štěstí, protože se k nim generál neotočil zády, jak to bývávalo a postaral se o ně, jak nejlépe svedl. Byly, jak se tehdy říkávalo, odklizeny na Havaj, na ostrov Oahu, na ráj na zemi. Zde si poklidně a šťastně samy dvě žily do sedmého prosince roku 1941. Tehdy bylo Kate deset let. Ten den Japonci nemilosrdně zaútočili na ostrov Oahu, cílem byl přístav Pearl Harbor a Americká flotila. Oběťmi však nebyli jen příslušníci ozbrojených sil, ale také civilisté. Jedním z nich byla i matka Kate. Ten den se z Kate stal sirotek.

Její otec byl tenkrát na pevnině se svou první rodinou, když se o útoku dozvěděl. Neváhal ani na chvíli a Kate přivedl do své rodiny. To špatně nesla jeho žena a jeho dva mladší synové. Jediný spojenec, krom jejího otce, byl její nejstarší bratr Daniel. Soužití s nevlastní matkou a bratry bylo natolik komplikované, že když to bylo možné, brával ji otec raději na cesty s sebou a když jej po válce převeleli na Okinawu rozhodl se stejně.

„Kate,” odkašlal si její otec, „posad’ se prosím.” Ukázal na místo po jeho levici. Odkášlala si, podívala se na ostatní kolem stolu a sebevědomým krokem došla na své místo, kde ji číšník ihned obsloužil.

Generál John B. Doyle byl vysoký muž s již mírně prošedivělými vlasy, střiženými na

krátko. Uniformu měl vždy precizně vyžehlenou, cvočky vždy vyleštěné, nehty čisté a vždy zastřižené. Byl velice inteligentní, vždy věděl, kdy má mluvit a kdy mlčet. Tuto vlastnost po něm jeho dcera nezdědila. Bojoval v mnoha bitvách, mnoho z nich vyhrál, zažil však i prohry. Byl to zdárný stratég a ačkoli to byl voják, měl vrozený talent lidí spojovat. Z jeho rysů ve tváři jste mohli číst o utrpeních, které na vlastní oči, za druhé světové války viděl. Tvář měl ošlehanou od slunce, úzké rty vždy držel pevně u sebe a ruce měl samý mozol. Jeho prací bylo stabilizovat a prosazovat americké zájmy na ostrově. Zajistit, že bude na ostrově klid, řád a žádná vzpoura Japonského lidu. Přece oni byli poražení fašisti, kteří si za svůj osud mohli sami. To, co udělali Američanům v Pearl Harboru na Havaji se neodpouští. Ostrov byl pro Američany důležitý a musel zde být 100% řád. Ten měly kontrolovat oddíly amerických vojáků.

„Zavolal jsem si vás proto, že jsem dostal další instrukce z vyšších míst.” oznámil po obědě Generál. „Co jim zase vadí?” Ozvalo se od stolu. „Jako vždy,” řekl generál, „ale proto jsem si vás nezavolal. Mám pro vás důležitou zprávu.” odpověděl klidně. Muži čekali na generálovo vyjádření, jejich doprovody, které si předtím povídaly mezi sebou utichly a hleděly na generála. Ten se nejdříve podíval na svou nenapravitelnou dceru, která věnovala veškerou svou pozornost přehrabováním dezertu vidličkou, poté na ostatní v zasedací místnosti.

„Odjíždím. Dostal jsem rozkaz k tomu, abych se přesunul tam, kde mě více potřebují.” Pronesl obřadně. V síni se rozlehlo překvapené, tíživé ticho. „*Jako by to četl rovnou z telegramu.*” Napadlo jí. Nedávala svým výrazem nic najevo. Přesto se neubránila tíživému sevření svého srdce a přemýšlela nad tím, kam jejího otce znovu převeleli, kde jím chce McArthur zalepit bolavé místo tentokrát.

Nechtělo se jí odjet, na Okinawě byla spokojená, měla zde přátele, kteří ji krátili volné chvíle a s kterými byla zábava. Měli zařízený dům u moře, kde si mohla dělat, co chtěla. Bratr Daniel je pravidelně navštěvoval z Tokia, když měl možnost. Počasí bylo příjemné i v zimě, tolik ji připomínalo milovanou Havaj, kde bydlela s matkou, než zemřela. Odjezd nepřicházel v úvahu.

„Kde vás převeleli pane?” ozvalo se od stolu po chvíli ticha. „A kdy odjíždíte pane?” Zeptal se jiný podřízený. To byla otázka, na kterou chtěla znát odpověď i ona. Vzhledla od talíře, zahleděla se otci do tváře a zklamaně čekala na jeho odpověď. Kdyby to bylo do Tokia, dalo by se to zvládnout. Měla by alespoň blíže svého milovaného bratra. Ale co když ho převeleli do Thajska? Nebo někde do Indonésie? Vietnam? Proboha, ať to není Evropa, je tam zima. Kate zarputile přemýšlela, kam by jejího otce mohli poslat. Kde je potřeba situaci uklidnit. Snažila se marně rozpomenout na poslední zprávy. „*Snad ne do-*“ pomyslela.

„-do Jižní Koreje. Odplouváme za dva měsíce.” Řekl generál a Kate vypadla vidlička z ruky.

„*Tam ne!*“ zakřičela v mysli.

Nový domov

Jižní Korea byla jedním z posledních míst na zemi, kde si byla Kate jistá, že jí otec nikdy nevezme, pokud ovšem nebude muset.

Korejský poloostrov a Korea samotná byla od roku 1910 do roku 1945 okupovaná Japonci velice brutálním způsobem. Když se chýlila druhá světová válka ke konci, Amerika a Sovětské Rusko si korejský poloostrov předem rozdělili. Jednalo se o stejný scénář jako při osvobození Evropy. Sovětská armáda osvobodí korejský poloostrov z pevniny, přes sovětskou Čínu, Američané se zase vylodí na jihu a střetnou se na předem určené hranici, na 38. rovnoběžce. Obě mocnosti si zde zřídili své dočasné vlády s tím, že poté, co se situace alespoň trochu uklidní, poskytnou Korejcům pomoc k tomu, aby si sami zvolili své zákonodárce a stali se konečně, po dlouhých letech okupace, nezávislým a samostatným státem. To se však doposud nestalo. Sever se vydal komunistickým směrem po vzoru komunistického Ruska a Číny a Jih naopak kapitalistickým, po vzoru USA. Politická situace byla i po 4 letech po válce nestabilní. Ani jeden z režimů se nechtěl vzdát a Korea zůstala rozdělena. V roce 1949 se navíc otevřeně hovořilo o tom, zda by nebylo pro Spojené státy a OSN výhodnější Jižní Koreu raději obětovat novému nepříteli, Komunismu, aby odvrátili předzvěst Třetí světové války. Do této země, na pokraji konfliktu, se však museli vydat.

Dva poslední měsíce, které strávili na Okinawě Kate svého otce každý den ustavičně prosila a přesvědčovala, aby ji nechal v jejich domě. Slibovala, že bude hodná, bude pracovitá, bude se chovat vzorně. Přesto otec nepovolil.

„Musíš se mnou,“ vzdychl, „kdybych měl na výběr, poslal bych tě zpátky do států, ale víš, jaká matka je.“ řekl smířlivě. Přemýšlel, kolikrát už tento rozhovor po večerech před odjezdem už vedli. Bylo jich nejméně deset.

„Není to má matka.“ oponovala s odporem. Při pomyšlení na tu nenávistnou ženu se jí zježily všechny chlupy na ruce. Její otec si povzdechl, ale nechal její odpověď být.

„Nelíbí se mi to o nic víc než tobě, kdybych měl na výběr, nebral bych tě sebou, ale jinak to nejde. Nejsi zrovna spolehlivá a raději tě budu mít u sebe, než abys něco zase vyvedla. Navíc, zde se nastěhuje nový velitel s rodinou. Pro tebe, tu není místo.“ Vysvětloval smířlivě. Měl zkrátka pro svou nenapravitelnou dceru slabost a nedokázal se na ni zlobit dlouho. „Ale jdi ty. Není na mě spoleh? Párkrát se bavím po svém a je z toho problém. Kdybych byla muž a ne žena, každému je to u prdele.“ oponovala dotčeně. „Katherine! Takhle dáma nemluví! Nemám problém s tím, když se občas pobavíš.

Ale jako dáma! Chod' si do biografu, do divadla, nebo na výlety. Je mi to jedno. Ale to, co děláš ty, ... Víš, o čem mluvím, nekrut' mi tady hlavou." huboval ji její otec. Uraženě se od něj odvrátila a založila si ruce na prsou. „To nebudu poslouchat. Jsem dospělá!“ oponovala. „Tak se podle toho začni chovat!“ okřikl ji a promnul si s povzdechem oči. Tahle debata k ničemu nevedla. „Už se o tom nebudeme dál bavit, Katherine. Odjíždíš se mnou.“ rozhodl její otec a tímto bylo rozhodnuto.

Kate mířila do Jižní Koreji, do nového hlavního města, nového státu, Soulu. V roce 1949 již měla Jižní Korea svou ústavu, samozřejmě americky orientovanou s prezidentem, který byl taktéž proamericky orientován. Poválečná Jižní Korea Kate překvapila. Všude kolem viděla rýžová pole, hory a husté lesy. Při cestě do jejich nového domova projížděli kolem lidí, kteří měli na sobě západní oblečení, byli zde však i takoví, kteří dávali přednost tradičnímu korejskému oblečení. Kate neviděla moc odlišností od japonského kimona, až na to, že alespoň muži neměli „sukni“ ale kalhoty. Jak se ve svém měsíčním studiu o korejské kultuře pamatovala, říkalo se jim *baji*, ale jistá si tím nebyla. Lidé cestovali většinou se vším, co měli. Děti šly buď pěšky, nebo je nesly unavené ženy. Ti šťastnější měli alespoň kolo, povoz, nebo dobytek, který nesl většinu jejich majetku. Když přijeli do Soulu, prostředí se začalo měnit. „*Tady si zvyknu.*“ Pomyslela si.

Soul se stavěl. Všude bylo mnoho lidí, kteří nosili západní šaty, studenti nosili školní uniformy a vypadalo to, že všichni někam spěchají. Úplný opak než venkov. Městem projížděly tramvaje, lidé jezdili na kole, nebo v autě. Po téměř hodině, kdy se proplétali vozem ulicemi Soulu přijeli konečně k domu, který měl sloužit jako jejich domov. Bylo to typické korejské sídlo, Hanok.

Nebyl to jen jeden dům, bylo to sídlo s hlavní branou a schody do kopce, kde stálo několik větších budov. Ze studia o Koreji a její kultuře věděla, že se domy stavěly podle principu Baesanimu, kdy Korejci věřili, že ideální dům je postaven s horou vzadu a řekou vepředu. Kate to slovo neuměla vyslovit. Celá ta kultura ji přišla podobná, jako Japonská nebo Čínská. Okolí bylo plné stromů, jezírek a více to připomínalo oázu klidu než zahrádku, na kterou byla zvyklá z Ameriky. Jejich auto dojelo k malé budce, kde stáli dva vojáci, kteří – když vystoupili – jejímu otci zasalutovali. Katin otec jim zasalutoval nazpět, podíval se vzhůru na nový dům a otočil se na Kate.

„Chlapi vynesou naše věci nahoru. Běž si vybrat pokoj zlato, já musím do kanceláře.“ Pronesl. Kate se zatvářila otráveně a vzdychla. „Skvělé. Zase budu sama, stejně jako na Okinawě. To je ten tvůj dohled? To jsem tam mohla klidně zůstat, třeba v nějakém pronajatém bytě.“ postěžovala si a založila si ruce na prsou. „Zde se za pár hodin vrátím na večeri a dohlédnu si na tebe, tam bys šla do prvního důstojnického baru, kde by tě pustili zlatíčko.“ Odpověděl a dal jí pusy na čelo. Odfrkla si.

Ano, šla by tam. Byla tam legrace, důstojníci se dokázali bavit, ne jako ty utápnuté ženské na

čajových dýchancích, na které byla nucena docházet na Okinawě. Pohladil ji smířlivě po tváři, nasedl do auta a odjel. Kate byla opět sama. Rozhlédla se kolem sebe. Vojáci už začali vynášet jejich věci nahoru do schodů.

„Jako vždy, jak jinak.“ Vzdychna si a šla za nimi. „Opatrně, pánové, ať se nic nerozbije, jinak to zaplatíte.“ Zvolala na muže, nesoucí bedny do schodů. Vojáci se zastavili v činnosti a rozladěně na ni pohlédli. To Kate znervóznělo a odkašlala si. „Tady nemají smysl pro humor.“ zamumlala si. „Kdybyste mě hledali, budu... Někde kolem.“ pronesla a raději odešla.

Když si prohlížela dům, který byl čtvercového půdorysu, se zakroucenými taškami, bílými zdmi a dřevěnou podlahou, překvapilo jí, že na to, že je listopad a dům vypadá jako z papíru a lepenky, je v něm příjemně teplo. Teplo sálalo z podlahy. „Jak je to možné?“ podivila se nahlas.

„To díky Ondolu, Agassi.“ Uslyšela za zády. Vylekala se a rychle se ohlédla za sebe. Spatřila ženu, na první pohled ve věku jejího otce, v tradičním korejském oblečení, jak na ni s jemným úsměvem na rtech hledí. Obličej měla hladký, téměř bez vrásek, z pod černých vlasů, svázaných v pečlivě učeném drdolu ji sem tam prosvítal stříbrný vlas. „Ondo-cože?“ snažila se Kate zopakovat. „Ondol Agassi, je podlahové vytápění. Ondol.“ Zopakovala trpělivě. Kate vstala z podlahy a zopakovala slovo.

„Výborně Agassi. Mé jméno je Kim Sun Hee, ale stačí, když mi budete říkat paní Kim.“ Představila se žena a mírně se uklonila. „Budu se o Vás starat.“ Dodala. Kate se po jejím vzoru uklonila stejně. „Já jsem Katherine Doylová, ale můžete mi říkat Kate.“ Řekla pomalu Kate, překvapena, že netrvá na oslovení slečno. Ve tváři té ženy bylo něco, co Kate příjemně uklidňovalo a cítila se v bezpečí.

„Slečno Kate, ráda bych dodala, že v Koreji není zvykem, aby lidé vstupovali do domu obutí. Rozumím, že jinde mají pravděpodobně jiné zvyky, zde však není nutné, mít v domě na nohou boty.“ Řekla paní Kim a ukázala uctivě na dveře, kde měla Kate boty nechat. Kate se zastyděla. Tuto informaci samozřejmě dostala ve výuce před příjezdem, nenapadlo jí však si boty vyzout. Z nějakého důvodu, sobě neznámého se nechala „poučit“ a boty vyzula a odnesla tam, kde jí paní Kim ukázala. Když se k ní poté vrátila, paní Kim, stále se stejně vřelým úsměvem ve tváři se na ni spiklenecky zadívala. „Máte hlad? Pojd'te, něco Vám připravím. Nechci se chlubit, ale jsem skvělá kuchařka.“ pronesla, a aniž by čekala na odpověď už ji tahala do jídelny. Po výborném teplém jídle se rozhodla si dům sama v tichosti prohlédnout.

Po prohlídce sídla vyšla před dům na upravenou zahradu. Bylo listopadové odpoledne, bylo

chladno, bezvětří, listy stromů hrály všemi barvami a postupně padaly jeden po druhém na zem na trávu před ní. Zahrada už byla připravena na příchod zimy. Kate se ten pohled líbil. Rozhlédla se kolem a zhluboka se nadechla chladného vzduchu. Byla sama. Sedla si na terasu, nohy natáhla před sebe a dívala se na tu krásu před sebou.

Když se chvíli kochala pohledem, přepadla ji vlna nostalgie a uvažovala nad tím, jaké by to bylo, kdyby nebyla polovičním sirotkem a kdyby s otcem cestovali společně s její maminkou. Jak příjemné by to bylo, nebýt tady sama. Maminka by jí okamžitě zaúkolovala a byla si jistá, že by se jí paní Kim, jejich nová komorná velice líbila. Určitě by trvala na tom, aby jí paní Kim naučila vařit všechna korejská tradiční jídla. Dům by byl hřejivější díky její přítomnosti. Byl by zaplněn hudbou a jejím zpěvem, který by se nesl z kuchyně. Už teď by pekla vánoční cukroví. Vždy říkala, že se musí začínat už v listopadu, aby se cukroví stihlo odležet. Kate se nad tou myšlenkou lítostivě usmála.

„Mami...” Zašeptala a zavřela oči, protože cítila, že jde na ni smutek a slzy se jí derou do očí. „Líbilo by se ti tady?” Zašeptala plačtivě. „Myslím si, že ano.“ Zašeptala. V srdci pocítila obrovskou úzkost a bolest, když si na ni vzpomněla. I po tolika letech to velice bolelo. Vždy, když si na ní vzpomněla, přišla po krásných, šťastných vzpomínkách na dobu, kdy ji četla knížky u postele, nebo ji chovala v náručí na jejich bílé verandě i poslední vzpomínka na den, kdy jí ztratila. V myšlenkách se jí vybavil pisklavý zvuk padajících bomb, vystřelených nábojů z letadel, ohlušující zvuk výbuchu a matčin vystrašený hlas, když křičela: „*Utíkej!*” Této vzpomínce nešlo zabránit. Vždy přišla ruku v ruce s těmi krásnými.

A ačkoli pro to nebyl zvláštní důvod, opět to na ni bez varování přišlo. Úzkost, obrovský strach, který ji vždy přišpendlil na místě. Byla to ataka, kdy se jí srdce vždy rozbušilo, tělo se ji roztřásl a Kate se nedokázala pohnout. V této chvíli strnutí si vždy vzpomněla na zvuk motoru letadla, pisklavý zvuk, co letadlo vydávalo, když strmě klesalo k nim. Zvuk střel a výbuch jejich domu. Křik její matky, plný strachu a odhodlání. Při té vzpomínce se Kate vždy zježily všechny chlupy za krkem. Pokaždé se snažila tu ataku přežít bez toho, aniž by vydala sebemenší hlásku, nechtěla na sebe strhávat nechtěnou pozornost. Celé to většinou trvalo jen několik vteřin, pro ni to ale bylo jako věčnost. Věčnost, kdy se nedokázala pohnout, kdy nedokázala kontrolovat třes a strach ve svém těle. To byl dárek, který ji Japonci po útoku na Pearl Harbor nadělili.

Když ataka skončila, otevřela pomalu oči, přerývavě dýchala a z očí ji tekly slzy. V panice se podívala za sebe, jestli jí někdo nesledoval. Oči si potom opatrně otřela kapesníčkem, jako dáma, který vytáhla z psaníčka vedle sebe tak, aby si nerozmazala líčení a vytáhla z kabelky cigaretu, aby se u kouření uklidnila. Dala si ji do úst a postavila se na trávu. Podpatky se jí zabořily do trávy pod ní.

